

РЕШЕНИЕ

№ 775

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 31.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11748** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от В. К. М. срещу Заповед № РД-14-3194 от 11.11.2021г., с която е наложена принудителна административна мярка от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. , с която на лицето са наложени следните ПАМ: 1- временно спиране от движение чрез сваляне на регистрационна табела на лек автомобил – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца по чл. 106а, алл.1, т.1, б. „б“ и 2. Временно отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 година – по чл. 106а, ал.1, т.4, б. „б“ от Закона за автомобилните превози.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, при следните съображения: П отношение на първата мярка сочи, че законодателят е предвидил срок до 12 месеца или до отстраняване на нарушението, т.е. продължителността ѝ зависи от поведението на адресата, т.е. интензивността на мярката се поставя в зависимост от поведението на адресата. Счита обаче, че в заповедта не е записано коя норма е нарушена, поради което не става ясно какви действия/бездействия следва да предприеме лицето с цел отстраняване на това нарушение. Т.е., по този начин мярката следва да се прилага до максимално предвидения срок от една година, с което се нарушава принципа на съразмерност. „Таксиметров превоз“ е превоз на пътници срещу заплащане , извършван от регистриран превозвач или от водачи, извършващи дейността от името на такъв, но за своя сметка, с лек автомобил, до седем места, вкл. мястото на водача, които водачите държат в готовност, за да изпълнят пътуване до определена от клиента

цел.

П отношение на т.2 от ПАМ, излага следното: мярката е с преустановителен характер за срок – до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Приема, че при преписа на нормата в ПАМ, органът не е мотивирал продължителността на мярката, с което лицето е лишено от ефективно право на защита. Преустановяването на нарушението, с оглед характера му, следва да представлява извършване на правни действия по лицензиране на превозвача, като последното, при липса на желание, е неизпълнимо действие. Счита, че отново, неопределяйки срока на мярката, е налице нарушение.

Сочи, че съобразно практиката на ВАС, този подход е несъответстващ на изискването за мотивираност на акта. Моли за отмяна на акта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът не изпраща представител и не заявява становище по спора.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и като съобрази закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, като подадена от правнозаинтересовано лице и в срок.

Разгледана по съществото, съдът преценява същата като неоснователна.

По делото от фактическа страна се установява следното:

На 10.11.2021г., при извършена проверка от страна на контролните органи, инспектор в РД „Автомобилна администрация“ С., установява, че лицето В. М. – настоящ жалбоподател, около 11.30 часа, в [населено място], [улица], срещу 15 Д., с посока на движение център, като водач на лек автомобил, категория М1, шевролет авео, с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, облепена със стикер на таксиметрова компания ОН С. Т., но не е вписан в удостоверение за регистрация на таксиметровата компания, без поставен знак „Такси“ и без ЕТАФП, извършва превоз на пътници с посочени данни за установения пътник – три имена и ЕГН, с което е извършил следното нарушение – Водачът извършва превоз на пътници срещу заплащане на територията на Република България, без да притежава лиценз за превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз. Последното е квалифицирано като нарушение по чл. 106а, ал.1, т.1 б.“б“ и т.4, б. „б“, с оглед което на основание чл. 107, ал.1 във връзка с горните норми е разпоредено: временно спиране от движение чрез сваляне и отнемане на предната регистрационна табела на лекия автомобил – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца по чл. 106а, ал.1, т.1, б. „б“ и временно отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца по чл. 106а, ал.1, т.4 , б. „б“ от Закона за автомобилните превози.

По така установените факти не е налице спор, като такъв не се заявява и от страна на жалбоподателя. По делото е приобщено и сведение от посоченото лице – клиент, което заявява, че е ползвало в процесния автомобил таксиметрова услуга, което съответства на дефиницията на закона за обществен превоз на пътници с МПС. Не е спорно, че лицето не притежава лиценз за превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз.

Спорът се свежда до начина на налагане на процесните мерки при така установеното нарушение, в частност - срока, за който са наложени.

При проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт

съгласно чл. 168 от АПК, настоящият съдебен състав счита, че заповедта е издадена от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за нейното издаване. Оспорената заповед е издадена от административен орган с териториална, времева и материална компетентност, тъй като съгласно чл. 107, ал. 1 от З.: "Принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица". Издателят на процесната заповед попада между последните. Издадената заповед отговаря на изискванията за форма.

Съдът счита, че оспорваната заповед съдържа необходимите реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, тъй като в текста ѝ са посочени фактите и обстоятелствата по извършеното деяние, както и материалноправното основание за прилагане на принудителната административна мярка.

Посочено е в заповедта, че се издава на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, бук, "б", респ. чл. 106, ал.1, т.4, б. "б4 от ЗАВП.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Разпоредбата на чл. 106а от З. предвижда, че за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки. Както се посочи по-горе, съдът приема, че са налице предпоставките по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "б" и т. 4, б. „б“ З. за прилагане на оспорената ПАМ. Съгласно посочената норма временно се спира от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, което не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници или е без разрешение за извършване на таксиметров превоз на пътници за съответната община. Второто предложение предвижда временно отнемане на свидетелството за правоуправление на лицето до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в З. ПАМ. В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице, изпълнено е изискването моторното превозно средство да не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници и въпреки това, с него да се осъществява таксиметрова дейност. Това безспорно се установява по делото. Принудителната административна мярка е с превантивен и преустановителен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. Принудителните административни мерки не са наказание, а средство за преустановяване на административните нарушения, видно и от формулировката на чл. 106а З. Това ясно личи и от разпоредбата на чл. 22 ЗАНН: "За предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, могат да се прилагат принудителни административни мерки".

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а към момента на издаване на заповедта материалните предпоставки за прилагането на ПАМ са били налице. ПАМ не е безсрочна – приложена е за определен срок, а именно до

отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, каквото е и предвидено по закон. При наличието на визираните материалноправни предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган прилага предвидената в закона ПАМ, което е сторил с процесната заповед.

Съдът е запознат с налична съдебна практика, която приема неопределянето на различен от указания в закона максимален срок за нарушение, но не я споделя.

Тезата, че преустановяването на нарушението представлява изискване за извършване на правни действия, които лицето може да не желае и никога да не осъществи, според настоящия състав, не опорочава акта.

Мерките имат както превантивен, така и преустановителен характер. Освен това, същите се налагат само при определени предпоставки – установяване на обстоятелства, представляващи съответното нарушение – извършване на обществен превоз без съответно притежание на лиценз за това. За да е законосъобразно тяхното приложение, следва да са установени описаните в диспозитива на нормата обстоятелства – да е установено такова поведение от страна на нарушителя, както е в процесния случай. Самото установяване на този факт води до извода, че лицето има волята на упражнява такава дейност. Същият обаче следва да се снабди с необходимите за това документи. Целта на мярката е същият да преустанови извършването на нелицензирана дейност, а така и да бъде предупреден, че в бъдеще такова поведение е недопустимо. Съдът приема, че в случай, че лицето не желае да предприеме необходимите правни дейности по лицензиране, то същото следва да понесе наложените с мерките ограничения в определения от закона максимален размер. Обратното тълкуване съдът приема, че обезмисля предвидените законови мерки и техният ефект, като неоснователно освобождава лицето от съответната отговорност, въпреки установеното неправомерно поведение.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за неоснователна, а заповедта – за правилна и съответна на закона.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. М. срещу Заповед № РД-14-3194 от 11.11.2021г., с която е наложена принудителна административна мярка от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С..

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: